

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 9

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ (*)

Ἦνεν τοῦ Ἀγίου Νικολάου. καὶ ὁ Καπετὰν Νικόλας ἔχει τὴν ἐορτὴν του· δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ κόμῃ τραπέζιν εἰς ὅλους τοὺς υἱοὺς, τὰς κόρας, τοὺς γαμβροὺς, τὰς νύμφας καὶ τὰ ἐγγόνια του· καὶ μετὰ χονδρά του δάκτυλα στρήφει μ' εὐχαρίστησιν τᾶσπρα του μουστάκια, ὅταν γυρνᾷ καὶ βλέπῃ τριγύρω του τόσα ἀγαπημένα ὄντα, ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον του υἱόν, ὁ ὁποῖος εἶνε σαράντα πέντε ἐτῶν, ἕως τὸ μικρότερον του ἐγγονάκι, τὸ ὁποῖον τὸ ἔχουν φασκιωμένον καὶ βυζαίνει. "ὦ ! τί ὠραῖον πρᾶγμα νὰ εἶνε κάνεις πάππος καὶ νὰ τον περιτριγυρίζουν τὰ πικιδιά του καὶ τὰ ἐγγόνια του, νὰ βλέπῃ το πρόσωπόν του εἰς εἴκοσι πρόσωπα, νὰ νοιώθῃ τὸ αἷμά του εἰς εἴκοσι σώματα, ὅπως ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου τὸν χυμὸν του εἰς εἴκοσι κλαδιά !

Ὁ Καπετὰν Νικόλας κάμνει τὸ κατὰ πότηρί του μετὰ τὰ ποτήρια τῶν υἱῶν του καὶ τῶν κορῶν του καὶ τῶν γαμβρῶν του, οἱ ὁποῖοι τοῦ εὐχονται χρόνια πολλὰ· ὅλοι εἶνε εὐθυμοὶ· οἱ μεγάλοι θὰ πιοῦν ἕνα ποτήρι περισσότερον ἀπὸψε, τὰ μικρὰ θὰ φάγουν ἕνα γλύκισμα περισσότερον.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας βλέπων τὸν μεγαλύτερον του υἱόν, πλοίαρχον καὶ αὐτὸν μετὰ μεγάλο κόκκινον διπλωμένον φέσι καὶ γαλάζιαν φούνταν, τοῦ λέγει :

— "Ἀρχισαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά σου, καϊμένε Σωτήρη !

— "Ἀμ ἔφθασα τὰ σαράντα πέντε, ἐπῆρα τὸν κατήφορο παιὰ κ' ἐγώ !

(*) Ἐκ τῶν «Παιδικῶν Διηγημάτων.» Ἰδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.

— Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια ! εἶπε μετὰ ἀναστεναγμὸν ὁ Καπετὰν Νικόλας· θαρρῶ πῶς εἶνε χθὲς ἀκόμα ποὺ 'γεννήθηκες' ἔχεις δίκην· 'ς τὰ σαράντα ἕνα ἔπεσα ἔξω· καὶ 'ς τὰ σαράντα τρία 'γεννήθηκες' σύ, καὶ γι' αὐτὸ σ' ἐβγαλα καὶ Σωτήρη, γιατί ἐσώθηκα.

— Ποῦ ἔπεσες ἔξω, παππού; εἶπεν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγγόνια του.

νατὰ μίαν φοράν, ἄρχισε τὴν διήγησίν του, ἐνῶ ὅλοι τον ἀκουαν μετὰ προσοχὴν.

* *

— "Ἦμουν ἀρραβωνιασμένος ἀκόμη μετὰ τὴν μάννα σας καὶ τὴν γιαγιά σας, εἶπε κυττάζοντας τριγύρω τοὺς υἱοὺς, τὰς κόρας καὶ τὰ ἐγγόνια του· τὸ θυμᾶσαι, Κονδύλω μου ; εἶπε καὶ πρὸς τὴν γραῖαν

«Ὁ Καπετὰν Νικόλας ἄρχισε τὴν διήγησίν του.» (Σελ. 65, στῆλ. γ'.)

— 'Στὴ Μάυρη Θάλασσα, παιδί μου.
— Κ' ἐκόντεψες νὰ πνιγῇς ;
— Ναί ! ἔπεσε ὁξω τὸ καράβι μου· ἐπνιγῆκαν δέκα νεῦταί μου· κ' ἐγὼ μόλις ἐγλύτωσα μ' ἄλλους πέντε.

— Παππού, πέ μας, πέ μας, πῶς ἔπεσε ἔξω τὸ καράβι σου ! εἶπε τὸ περίεργον ἐγγονάκι του.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας, ὅπως ὅλοι οἱ γέροι, δὲν ἐδυσσεύετο νὰ διηγηθῇ τί ἐπαθεν εἰς τὰ νεῖατά του· δι' αὐτὸ, ἀφοῦ ἄναψε τὸ τσιμπούκι του κ' ἐρροῦφηξε δυ-

σὺζυγόν του μετὰ τὸ ὑδραῖο τσιμπερί, ἡ ὁποία ἐκάθητο 'στὸ πλάγι του.

Καὶ ἀφοῦ αὐτὴ ἔνευσε μετὰ τὸ βλέμμα της καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν της, ὅτι το ἐνθυμεῖται, ἐξηκολούθησε :

— Ὅα ἡμουν ἕως εἰκοσιπέντε χρόνων· ἡμουν νέος γιὰ καπετάνιος, ἀλλ' ἀπὸ ἐννεά χρόνων παιδί μεσ' ἐστὴ θάλασσα ἐμεγάλωσα, καὶ ἡμποροῦσα νὰ 'πάγω ἕως ἐς τὴν Μαρσίλια δίχως πιλότο· καὶ τὸ καράβι ἦταν πατρικὸ μου, δικό μου, γιατί ἡμουν μοναχογιός· εἰς τὸ γύρισμα

εκείνου του ταξιδιού θα γίνονταν ο γάμος μας; αλλά το ταξίδι δεν ήταν εύκολο! έπρεπε να ταξιδεύσουμε τη Μαύρη Θάλασσα, χειμώνα καιρό! και οι ναυτικοί ξεύρουν τι ανατριχίλα τους φέρνει μονάχα το όνομα Μαύρη Θάλασσα! γι' αυτό, όταν τα μεσάνυχτα πριν να φύγουμε, έπηγα ν' αποχαιρετίσω την αρραβωνιστική μου και τους γονείς της, την είδα μαραμένη και δακρυμένη. Κ' εγώ είχα μία λύπη αλλοιώτικη μέσα 'ς την ψυχή μου, μα δεν έδειξα τίποτε, και όταν έφευγα, για να της δώσω καρδιά, της παράγγειλα άλλη μία φορά να έτοιμασθ, γιατί εμα έλω από το ταξίδι θα γίνη ο γάμος.

Πριν χαράξη 'σηκωθήκαμε 'ς τα πανιά! το καράβι μου, η Βαγγελίστρα, όντω χιλιάδων κοιτών μάρκο, ήταν πολύ καλοθάλασση! γρήγορη σαν θαλασσοπούλι και νερά διόλου! και οι ναυταί μου ένας κ' ένας, όλα υδραιωτάκια! ο ναύλος μου ήτο για την 'Οδησσόν, να φορτώσωμε σιτάρι κάποιου μεγάλου σιταρεμπού, και να το φέρουμε εις την Σύραν! όλοι είμεθα με καρδιά και είχαμε φάγη την θάλασσαν με το κουτάλι, που λέει ο λόγος.

Όταν ένα καράβι ξεκινά από το γλυκό λιμάνι της πατρίδας, που μοιάζει σαν άγκαλιά, όλο το τσουρμο, από καπετάνιο ως μούτσο, είναι μουδιασμένο! τα χέρια είναι 'ς το σάλπαρισμα, μα ο νούς είναι άλλου! τα μάτια καθρεφτίζουν ακόμ η τ' αγαπημένα πρόσωπα! 'ς τα χείλια μοσχοβολούν ακόμη τα φιλήματα του αποχωρισμού, τα πικρόγλυκα. Μα ό αληθινός ναύτης σαν άνοιχθ' 'ς το πέλαγος, νοιώθει μονομιās την ψυχή του γεμάτη από τα καθρεφτίσματα και τ' αγαλλιάσματα και τα φιλήματα της θάλασσας! φεύγουν από το βλέμμα του τ' ασπρα μανδήλια που έσειούνταν με τόσον καίμον 'ς την άκρογιαλιάν! κι' όσο ξεμακρύνεται το καράβι, που όλοένα φεύγει, ό άλμυρός άέρας του πελάου σκορπάει τες έννοιες της στερηάς! οι ναύται λοιπόν τραγουδούσαν τα τραγούδια τους, όταν μάλιστα τα σχοινιά με την καβίλια, και όταν ένας απ' αυτούς, που έπαιζε μπουζούκι, έδαρουσε τον τσάμικο την Κυριακή, οι άλλοι έχόρευαν 'πάνω εις την κουδέρα! έτσι κατάπριμα, σχεδόν δίχως βόλτες, έβγήκαμε από την

Ασπρην Θάλασσαν και μπήκαμε 'ς το με πο υ γ ά ζι! της Καλλιπολής! μέσα απ' αυτό είναι η θάλασσα του Μαρμαρά, ήμερη θάλασσα, σαν λίμνη, και αί δυο της άκρογιαλιές, και της Ανατολής και της Ρούμελης, καταπράσινες από κήπους, χωράφια και άμπελια! να μην τα πολυλογούμε, έφθάσαμε 'ς την Πέλι! αλλά δεν έμείναμεν! έπεράσαμε το πολυφημισμένο με πο υ γ ά ζι του Βοσπόρου.

Άλλη φορά, παιδιά, θά σας πω γι' αυτό το μαγικό στενό! δεξιά, άριστερά, βλέπεις παλάτια σουλτάνων και κίοσκια πασσάδων, και σφικτοκλεισμένα κονάκια χαρσιών με έρμα καφάσια, — και πίσω απ' αυτά ποιος ξέρει τι μάτια κυττάζουν! — πύργους άνάμεσα σε πλατάνια και σε βαλανιδιές, χρυσόβλωτα τζαμιά που ύψωνουν ψηλά 'ς τον ούρανό τους μυτερούς μιναρέδες των άνάμεσα σε κυπαρίσσια, κήπους που σκαρφαλώνουν τους λόφους σαν άνθισμένα σκαλοπάτια, χαριτωμένα περιβολάκια που ξαπλώνονται 'ς την άκρογιαλιά και τα χαϊδεύει η θάλασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες με χρυσά στολίδια, χωριουδάκια που χαμογελούν σε μία κόχη περιτριγυρισμένα από πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα 'ς τον άέρα άνάμεσα 'ς την ξηρά και 'ς τη θάλασσα, έξοχικά παλατάκια, ελαφρά, με χίλια πλουμάρια που ρίχνουν τον χρωματιστόν 'σκιό τους 'ς τα όλογάλαζα νερά, χρυσωμένα καίκια με χανούμισσες. Σαν σε γιορτή περνά το καράβι άνάμεσα από τες δύο μαρμαρινές όχθες, και μία στιγμή θαρρείς πως έλκείστηκε ό δρόμος εμπρός κι' όπίσω, κ' έφυλακίστηκες άνάμεσα 'ς Εύρώπη και Ανατολή, κ' έξαφνα άνοίγει καινούργια θάλασσα και καινούργιο πανόραμα! και έν φ' περνά το καράβι, φθάνουν μέσα, σαν σε παραμύθι, ήχοι μουσικής και τραγουδιών. Μα πουθενά δεν άράξαμε, μόνον 'ς το Φαναράκι, εκεί που άνοίγει το στενό και αρχίζει ν' αγγίζει η θάλασσα, σταθήκαμε για να πάρουμε κ ο υ μ π ά ν ι α, ψωμί, νερόν, άλειμμα για το καράβι! έκάναμε τον σταυρόν μας και μπήκαμε 'ς τη Μαύρη Θάλασσα.

Η Μαύρη Θάλασσα! είπε κατόπιν από όληνην παύσιν ό Καπετάν Νικόλας! πόσες καρδιές έμάχυρσεν έως τώρα, πόσα σπύτια έρήμωσε για να γεμίση αυτή με πνιγμένους! Κανείς δεν ήμπορεί να φαντασθ, άν δεν την έταξίδευσες, τι άγριάδα έχουν τα κύματά της! είναι μαύρα-μαύρα, και όταν φυσά ό άέρας τα βαθυλώνει σαν να σκάβη τάφους για τους δυστυχισμένους ναύτες! κι' όταν άγγριεύουν, όταν χύνονται άφρισμένα επάνω 'ς τα καράβια, δεν είμπορείς να πιστεύσης πως δεν είναι ζωντανά, πως δεν είναι άγρια θηρία λυσσασμένα που μωγκρίζουν και θέλουν να σε φάγουν. Πόσοι παραχαλισμένοι από τα κύματα μία στιγμή μονάχα προφθαίναν να ίδουν με τον νούν των την γυναίκα των και τα παιδιά των. να τ' αποχαιρετήσουν, όσο βαστά μιá άστραπή, και ύστερα τους σκεπάζει για πάντα η Μαύρη Θάλασσα!... Πόσα κορμιά και σχισμένα πανιά και σπασμένα κατάρτια ξερνά 'ς την άκρογιαλιάν! Όποιοι έβγη έξω εις τα χωριά της Μαύρης Θάλασσας, και ίδη εκείνα τα ώρατα

χρωματιστά στολίδια που είχαν 'ς την πρύμνη των μεγάλα και υπερήφανα καράβια με το χρυσωμένον τους όνομα. κερφωμένα επάνω από τες καπνισμένες πόρτες των καφενείων, του έρχονται δάκρυα, όταν συλλογισθ' πως έκατάντησαν εκεί!

Ημείς όμως είχαμε τύχην τότε! η θάλασσα ήταν ήσυχη! ό καιρός ήταν Νότος και η Βαγγελίστρα μου έγλυστρουσε άπάνω 'ς τα κύματα! όλοι μας είχαμε τα μάτια μας δεκατέσσερα μήπως σηκωθ' έξαφνα η φουρτούνα! κανείς πλέον δεν τραγουδούσε! το μπουζούκι ήταν κρεμασμένο 'ς το καρτί! να μην τα πολυλογούμε, έπεράσαμε το Καραμπουρνό, την Σωζόπολιν, την Αγχίαλον, τον Πύργον, την Βάρναν, την Καλήακρα, έπειτα μπήκαμε εις τα Βλάχικα νερά, τέλος έφθάσαμε 'ς την 'Οδησσό! Έφορτώσαμε με καλό, και έκάναμε πανιά για την Σύραν! η Βαγγελίστρα δεν είχε πειά την σβέλτοσύνη που είχε όταν ήταν άδεια, και δεν έγλυστρουσε πειά επάνω εις τα κύματα όπως εις το άναίβασμα! ό καιρός όμως ήταν καλός, και έτσι, δίχως βόλτες και ποδίσματα, κατεβήκαμε ως 'ς την Αγαθόπολιν! εκεί μās έπιασε δυνατός σιρόκος και μόλις έπροφθάσαμε κ' έχωθήκαμε 'ς την Νιάδαν, έν από τα καλλίτερα λιμάνια της Μαύρης Θάλασσας! τρεις ήμέρες έμείναμεν εκεί, 'ς τες τρεις ό καιρός μιλάκωσε και σηκωθήκαμε εις τα πανιά! το θυμάμαι σαν να είναι τώρα! έκαθόμουν ό ίδιος 'ς το τιμόνι. Ό Μπάρμπα Σταμάτης, ένας γέρος ναύτης, που τον λέγαμε γερολόκο της θάλασσας, έρχεται και μου λέγει:

— Δέν μ' άρέσει εκείνη η μαυρίλα, Καπετάν Νικόλα.

Έγύρισα και είδα κι' ανατρίχιασα! εκείνη η μαυρίλα ήταν γεμάτη μύρα. Να ποδίσωμε πίσω 'ς την Νιάδα ούτε από τον νού μας έπερνούσε, γιατί ό άέρας ήτο βορεινός και είχε θαλασσώση.

— Εμπρός, βρέ παιδιά, και 'ς το όνομα του Θεού! άς προφθάσωμε να χωθούμε 'ς το λιμανάκι της Μήδειας.

(Έπεται συνέχεια) ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Όπως αί σχέσεις μας με τας μελλίσσας είναι επιβλαβείς και εις ήμας και εις αυτάς, άν δεν καταβάλλωμε προσοχήν, ούτω και αί σχέσεις μας με τους ανθρώπους, άν δεν τας συνοδεύωμεν με στοργήν.

Η στοργή είναι ό θεμελιώδης νόμος της ανθρωπίνης ζωής. Αν είσαι ανεπίδεκτος στοργής, ένας σχολόν με άψυχα αντικείμενα, ή με τον εαυτόν σου, αλλά όχι με ανθρώπους.

Ο χαρακτήρ είναι ατέφωτος άστηρ άειλαμπής.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ

Άγαπητοί μου,

ΓΑΛΛΙΑ, — και μαζί της όλος ό πολιτισμένος κόσμος, — έώρτασε κατ' αυτός την Έκατονταετηρίδα του Βίκτωρος Ουγκώ, του μεγίστου και ένδοξοτάτου των ποιητών της. Επί τη εύκαιρά ταύτη, πολλά έγράφησαν, και δεν υπήρξεν έφημερίς ή περιοδικόν, εις όλον τον κόσμον, που να μην έδημοσίευσεν έν άρθρον τουλάχιστον περί Βίκτωρος Ουγκώ. Έξ όσων

άνέγνωσα, την μεγαλητέραν έντύπωσιν μου έκαμεν έκείνο, το όποιον έδημοσίευσεν ό Γεώργιος Ουγκώ, ό έγγονος του ποιητού.

Είνε άναμνήσεις της παιδικής του ηλικίας, της ώραιάς αυτής ηλικίας, την όποιαν τφ έκαμιν ακόμη ώραιότεραν ή άγάπη του ένδόξου, του μεγάλου του πάππου.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έλάτρευε τα έγγονάκια του, τον Γεώργιον και την Ιωάνναν, την άδελφήν του. Μετά τον θάνατον της συζύγου και των υιών του, τα δύο αυτά παιδιά τφ έμειναν ή μόνη του παρηγορία. Δι' αυτά έγγραψε τους τρυφερώτερους του στίχους! έδημοσίευσεν μάλιστα και όλόκληρον βιβλίον, αφιερωμένον εις τους έγγόνους του, την «Τέχνην να είναι κανείς πάππος.» Ο Γεώργιος και η Ιωάννα έγιναν τα γνωστότερα, τα ένδοξότερα παιδιά εις όλον τον κόσμον, και οι έπισκέπται του Βίκτωρος Ουγκώ δεν έθεώρουν την εύτυχίαν των πλήρη, άν δεν έδλεπον και αυτά. Ο ποιητής το έγνώριζε και τα έπαρουσίαζε με χαράν και με υπεργράνειαν. Τα έπαρουσίασε και εις τον Αυτοκράτορα της Βραζιλίας, όταν έπεσκέφθη κατ' όίκον τον Βίκτωρα Ουγκώ, τα εκάθιζε δε και εις το τραπέζι, όταν έδιδε γεύματα εις τους φίλους του. Άλλως τε τας περισσότεράς ώρας της ήμέρας, ό μέγας ποιητής διήρχετο μαζί των, και όταν δεν είργάζετο, (είργάζετο μόνον ως το μεσημέρι) έννοούσε να έχη πλησίον του τα έγγονάκια του, και να είναι ό εύτυχέστερος, ό γλυκύτερος και ό φιλοφρονέστερος των πάππων. Κατά τας άπογευματινάς αυτάς ώρας, τοίς διηγείτο τα περίφημα παραμύθια του.

Εις την αρχήν, όταν τα έγγονάκια ήσαν πολύ μικρά, τα παραμύθια αυτά ήσαν όλως διόλου ασήμαντα και μόνον διασκεδαστικά. Κάποτε μάλιστα τα μετεχειρίζετο και ως τεχνάσματα, διά να τον άφινουν ήσυχον. Παραδείγματος χάριν, όταν δεν τον άφιναν νάναγνώση την έ-

φημερίδα του, ό Βίκτωρ Ουγκώ ήρχιζεν ένα παραμύθι: Μία φορά, τους έλεγεν, ήταν ένας γέρος... (Με το μαγικόν «μία φορά» άμέσως τα παιδάκια εκάθηντο πρόνιμα και προσεκτικά.) Ο γέρος αυτός, — έξηκολούθει ό πάππος, — έπηγε μίαν ήμέραν περίπατον εις την έξοχήν, εκάθησεν από κάτω από ένα δένδρον, έβγαλε την έφημερίδα του, την εξεδίπλωσε και άρχισε να διαβάξη. Νά, έτσι...

Και λέγων ό ποιητής, έκαμεν συγχρόνως ό,τι έλεγε, και εύρισκεν όλίγας στιγμάς ήσυχίας, διά νάναγνώση, ό,τι τον ένδιέφερον από την έφημερίδα του. Έννοείται όμως, πολύ βιαστικά! διότι ή ύπομονή των άκροατών του δεν ήτο μεγάλη, και μετ' όλίγον τον έσκουνοτούσαν: — Λοιπόν, παππού, τι άπέγινεν ό γέρος; . . .

— Διαβάζει ακόμη κάτω απ' το δένδρο . . . σταθήτε μία στιγμή και θά σας πω.

Όταν τα έγγονάκια έμεγάλωσαν κάπως, τα παραμύθια έγιναν σοβαρώτερη, είχαν και επιμύθιον. «Ήσαν διηγήσεις από τας όποιάς ήντλούμεν κάποιαν ήθικήν, — λέγει εις το άρθρον του ό Γεώργιος Ουγκώ, — και αί όποιαί άφύπνιζαν αγαθάς διαθέσεις εις τας ψυχάς μας.»

Παράδειγμα το παραμύθι «του κακού βασιλέως και του καλού φύλλου.» Άλλ' άς δώσωμεν τον λόγον εις τον Γεώργιον Ουγκώ:

«Ήταν μία φορά ένας κακός Βασιλεύς — ήρχιζεν ό πάππος μας, συσπών τας όφρυσ του! και έπειτα έπρόσθετε με γλυκύτητα: «κ' ένας καλός φύλλος.»

Και έξηκολούθει:

«Ο κακός Βασιλεύς έτυραννούσε τους μεγάλους, έτυραννούσε τα παιδιά, και αυτά ακόμη τα πουλάκια, το όποιον είναι ή χειροτέρα πράξις που είμπορεί να γίνη.

«Μία βραδυά, ό κακός Βασιλεύς έκοιμήθηκεν εύχρησθημένος, διότι είχε κάμην πολύ κακό έκείνην την ήμέρα. Έξαφνα Πίκ, πίκ, πίκ. (Και με τα νύχια μās έτσιμπούσε όλίγον το χέρι.) Πίκ, πίκ, πίκ! Ήταν ό καλός φύλλος και έλεγε: Έγώ θά σού τον διορθώσω τον κακό βασιλέα. Έκρύβονταν 'ς τη σκούρια του, και τη στιγμή που άρχιζε να ροχαλίζη, σαν δράκοντας, πίκ, του έδάγκανε το αυτί. «Τι είναι αυτό; ! έλεγεν ό βασιλεύς, πηδώντας από το κρεβάτι του θυμωμένος (Και ό παππούς έπηδούσεν από την πολυθρόναν του, με ύψος το όποιον μās έκαμεν να όπισθοχωρώμεν έντρομοι.)

« — Έγώ είμαι!

« — Ποιος;

« — Ο φύλλος.

« — Τώρα να ίδης!

Και το παραμύθι έξακολούθει. πότε με λόγια, πότε με παντομίμαν. Εις το τέλος, μετά πολλὰς νύκτας άγρυπνίας και βασάνων, ό κακός βασιλεύς, τον δ-

ποϊον έτρεμαν όλοι, παρεδίδετο εις το ζωύριον, και το υπέσχετο ότι εις το έξης θά είναι καλός βασιλεύς.

Όταν τα έγγονάκια έμεγάλωσαν ακόμη περισσότερον, έπαυσαν τα παραμύθια, και τα διεδέχθησαν συμβουλαί, νοουθεσίαι.

«Άγάπα, καλό μου παιδί, — έλεγεν εις τον έφηβον ήδη Γεώργιον, — άγάπα διά να σε άγαπούν. Νά είσαι τρυφερός με όλους, με την άδελφήν σου Ιωάνναν, τον άγγελον αυτόν του ούρανού, που είναι τώρα πια δεσποινίς Ιωάννα. Και με την μητέρα σου, που είναι τόσον καλή, και με τον πάππον σου, που σε λατρεύει. Την άγάπη, την άγάπη να ζητάς. Η άγάπη κάμνει καλλίτερον τον καλόν. Δώσε και πάρε χαρά, αγαπώντας όσον είμπορείς. Πρέπει νάγαπᾶς, νάγαπᾶς εις όλην σου την ζωήν.»

Τι ώραται συμβουλαί! Τι εύτυχείς που ήσαν ό Γεώργιος και η Ιωάννα να έχουν τέτοιον πάππον! Άλλ' οι μεγάλοι άνδρες, — όπως ό Βίκτωρ Ουγκώ, — είναι πάπποι όλων των παιδιών, και όλα τα παιδιά έχουν καθήκον νάκολουθουν τας συμβουλὰς των.

Σας ασπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ήτο καιρός πλέον να καταφύγουν εις τους κλάδους των ταμαρινόδένδρων... Και ίσως οι έλέφαντες ήμπορούσε να διέλθουν, χωρίς να παρατηρήσουν τον Πορτογάλον και τους συντρόφους του...

Τα δένδρα αυτά ήγειρον τας κορυφάς των εις ύψος έξήκοντα ποδών υπεράνω του εδάφους. Όμοια σχεδόν με καρύας κατὰ την ιδιότροπον διάταξιν των κλάδων των, τα ταμαρινόδένδρα, είδος φοινίκων, είναι κοινότατα εις τας διάφορους ζώνας της Αφρικής. Με το γλοιώδες μέρος του καρπού των, οι μαύροι κατασκευάζουν ποτόν άναψυκτικόν, συνειθίζουν δε νάναμιγνύουν και τους σπόρους του δένδρου τούτου με την όρυζαν δι' ης τρέφονται.

Τα ταμαρινόδένδρα του γηλόφου εύρισκοντο τόσον πλησίον άλλήλων, ώστε οι χαμηλοί των κλάδοι συνεπλέκοντο και τοϋτο επέτρεπε την μεταδασιν από του ενός εις το άλλο. Ο κορμός των παρά την ρίζαν είχε περίμετρον τριών-τεσσάρων ποδών, επάνω δε, παρά τους πρώτους κλάδους, δύο ή τριών. Ο όγκος οϋτος θα παρουσίαζεν αντίστασιν ικανήν, εάν οι έλέφαντες επέπιπτον κατὰ του γηλόφου;

Οι κορμοί είχαν λείαν την επιφάνειαν μέχρι των πρώτων κλάδων, εκτεινομένων εις ύψος τριάκοντα περίπου ποδών από του εδάφους. Άλλ' εξ αίτίας του πάχους

των, ή αναρρίχησης έως εκεί επάνω θά ήτο δύσκολος, αν ο Κάμης δεν είχε μαζί του μερικά «σάμποκ» ήτοι λωρία από δέρμα ρινοκέρου πολύ μαλακά, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ὀδηγοὶ διὰ νὰ συγκρατοῦν τοὺς βόας τῶν ἀμαξῶν.

Τῇ βοηθείᾳ ἐνὸς τοιοῦτου λωρίου, τὸ ὅποιον ἐρρίθη ὑψηλὰ καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν διακλάδωσιν, ὁ Κάμης καὶ ὁ Οὐρδαξ ἠμπόρεσαν νὰναρριχθῶσιν εἰς ἐν τῶν ταμαρινοδένδρων. Κατὰ τὴν ἴδιον τρόπον, μεταχειρισθέντες ἄλλο λωρίον, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ ἐκομῶν τὸ ἴδιον.

—Τὸ παραδέχομαι, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν καὶ ξεύρεις ποῖον θὰ εἴναι τὸ ἐκπληκτικόν; ἂν κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν σὺν οἱ καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπέτειαν!

—Ναί... ὥπωςδὴποτε, Τζὼν. θὰ ἐπροτιμῶσαι νὰ μὴ μας ἐπιτεθοῦν αὐτοὶ οἱ φοβεροὶ ἐλέφαντες...

—Περίεργον. ἀγαπητέ μου Μάξ πῶς ἔτυχες νὰ ἔχωμεν τὴν ἰδίαν γνώμην! ἤρκεσθη νὰποκρίθῃ ὁ Τζὼν Κόρτ.

Κατὶ ἀπήντησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ἀλλ' ὁ φίλος του δὲν ἠμπόρεσε νὰ το ἀκούσῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν μυκηθμοὶ τρέμου καὶ ἐπειτα ἄλ γους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπροξένουν ἀνατριχίλαν καὶ εἰς τοὺς γενναϊτέρους.

Παραμερίσαντες τὰ φυλλώματα ὁ Οὐρδαξ καὶ ὁ Κάμης διέκριναν τί συνέβαινε εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνον βημάτων ἀπὸ τοῦ γηλόφου.

Οἱ βόες τοῦ κερβανίου, οἱ ὅποιοι ἐδραπέτευσαν κατ' ἄρχος ἔτρεχον πρὸς τοὺς ἐλέφαντας, ἐπειτα, ἐννοήσαντες τὸν κίνδυνον, ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ δάσος. Ἀλλὰ τὰ ζῶα ταῦτα, τὰ συνήθως βραδυκίνητα θὰ κατώρθοναν νὰ φθάσουν ἐκεῖ ἐγκαίρως; «Ὁχι» καὶ ἰδοὺ, μετ' ὀλίγον συνεκρούσθησαν μὲ τοὺς ἐπὶ κεφαλῇς τῆς ἀγέλης ἐλέ-

τους σκληροὺς ἐκείνους ὡς ἐκ χάλυβος ὄνουχας!

Τότε ὁ γήλοφος περικυκλώθη ἀπὸ τὰ μαινόμενα θηρία, καὶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν πλεόν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τα ἐβλεπον ἀπομακρυνόμενα...

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἰς μίαν στιγμὴν, τὸ ἀμάξιον ἀνέτραπή, ἐπατήθη, κατασυνετρίβη ὑπὸ τοὺς βαρεῖς ὄγκους, τοὺς συνωστιζομένους περὶ τὸν γήλοφον. Κατεστράφη. ἐξήμενίσθη ὡς παιδικὸν ἄθλημα, καὶ δὲν ἀπέμεινε πλεόν τίποτε οὔτε ἀπὸ τοὺς τροχοὺς. οὔτε ἀπὸ τὸν ζυγόν, οὔτε ἀπὸ τὸν οἰκίσκον.

Ἀναμειβόμενος νέαι βλασφημία ἐδρόνησαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Πορτογάλου· ἀλλ' οὔτε καὶ αὐταὶ ἰσχυσαν βέβαια νὰ φοβίσουν τὰς ἑκατοντόδας τῶν ἐλεφάντων, οὔτε ὁ πυροβολισμός. τὸν ὅποιον ὁ Οὐρδαξ ἔρριψε κατὰ τοῦ πλησιεστέρου. ἐτοιμαζομένου νὰ περιβάλῃ διὰ τῆς προβοσκίδος τοῦ τὸ δένδρον. Ἡ σφαῖρα ἀνέπηδησεν ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ παχυδέρμου, χωρὶς νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς σάρκας τοῦ.

Τὸ ἀνωρελὲς τῶν ὄπλων κατενόουν καλλίστα ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οὐδεμία βολὴ θὰ ἐχάνετο, ὅτι καθὲ σφαῖρα θὰ εἶχε τὸ θῦμα τῆς ἴσως θὰ κατώρθωναν νὰ παλαχθοῦν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐπιδρομεῖς, νὰ τοὺς φονεύσουν μέχρις ἐνός, μόνον ἂν ἦσαν ἐλιγάρθμοι. Ἡ ἡμέρα τότε θὰ ἐφώτιζε σωρείαν πελωρίων πτωμάτων, παρὰ τὰς ρίχας τῶν ταμαρινεῶν. Ἀλλ' ἂν ἦσαν τριακόσιοι ἐλέφαντες, πεντακόσιοι, χίλιοι... Μήπως εἶνε σπάνιον ν' ἀπντήσῃ κανεὶς τοιαύτας πολυπληθεῖς ἀγέλας εἰς τὰς χώρας τῆς ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, καὶ μήπως οἱ ταξειδιῶται, οἱ ἔμποροι δὲν ὀμιλοῦν περὶ ἀπεράντων πεδιάδων, τὰς ὁποίας καλύπτουν, ὅσον φθόνει ὁ ἐφθαλμός, παντὸς εἶδους μυρικαστινῶν;

—Ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται!.. παρετήρησαν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Μὲ ἄλλους λόγους, ἠμπερδεύεται, προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Ἐπειτα, ἀποταθείς πρὸς τὸν μικρὸν ἰθαγενῆ, ὁ ὁποῖος ἐκαθελίκευε τὸν κλίδον πλησίον του:

—Δὲν φοβᾶσαι;... τὸν ἠρώτησε.

—Ὁχι. φίλε μου Μάξ... μαζὶ σὰς ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Λάγκας.

Καὶ ἐν τούτοις, ὄχι εἰς παιδίον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄνδρα θὰ ἐπετρέπετο νὰ αἰσθάνεται τὴν στιγμὴν ἐκείνην φόβον ἀκατανίκητον.

Τρόντι, οὐδεμία ἐχώρει ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἐλέφαντες εἶδον, ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους τῶν ταμαρινοδένδρων, ὅτι ἀπέμεινε ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ κερβανίου.

Καὶ τότε, ἐπειδὴ αἱ τελευταῖαι τάξεις ἔσπρωχναν τὰς πρώτας, ἐστένυσεν ὁ κύκλος πέριξ τοῦ γηλόφου.

Δέκα δώδεκα ζῶα, τὰ πλησιέστερα, ἐδοκίμασαν νὰ συλλάβουν τοὺς χαμηλοὺς κλάδους μὲ τὰς προβοσκίδας των, ὀρθωθέντα ἐπὶ τῶν ποδῶν. Εὐτυχῶς, αἱ προβοσκίδες των δὲν ἠμποροῦσαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῶν τριακονταποδῶν.

Τέσσαρες πυροβολισμοὶ ἐκρότησαν ταυτοχρόνως, —τέσσαρες βολαὶ καραμβινῶν ριφθεῖσαι εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ σκοπεύσῃ κανεὶς ἀκριδῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθυτάτου σκότους ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν ταμαρινοδένδρων.

Κραυγαὶ ἐντονώτεραι, οὐρλιάσματα μανιωδέστερα ἀντήχησαν τότε. Ἐν τούτοις κανεὶς ἐκ τῶν ἐλεφάντων δὲν ἐπλη-

γώθη θανασίμως ὑπὸ τῶν σφαιρῶν. Ἐπειτα, τέσσαρες ὀλιγώτεροι τί ἐσήμεινεν!...

Τὸ δεινότερον ἦτο, ὅτι αἱ προβοσκίδες ἀρῆκαν τοὺς χαμηλοὺς κλάδους τοὺς ὁποῖους δὲν ἐφθάνον, καὶ περιέβαλον τῶν τοὺς κορμούς. Συγχρόνως τὰ δένδρα ὑφίσταντο τὴν ἰσχυρὰν ὄθησιν τῶν σωματῶν, καὶ ὅσον ὀγκῶδεις καὶ ἂν ἦσαν αἱ βάσεις των, ὅσον στερεῶς καὶ ἂν ἐκρατοῦντο αἱ ρίζες των ἀπὸ τὸ ἔδαφος. —ὁ κλονισμός ἦτο τοιοῦτος, ὥστε ἀναμειβόμενος δὲν θὰ ἠδύναντο νὰντισταθοῦν ἐπὶ πολὺ.

Καὶ ἄλλοι ἀντήχησαν πυροβολισμοί, — δύο αὐτὴν τὴν φορὰν, —ριφθέντες ὑπὸ τοῦ Πορτογάλου καὶ τοῦ ὀδηγοῦ, τῶν

ὁποίων τὸ δένδρον, σειόμενον μ' ἑκτακτον βιαστικότητα, ἠπεῖλει νὰ τοὺς καταρρίψῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ὁ Γάλλος καὶ ὁ Ἀμερικανός, αὐτοὶ δὲν εἶχον ἐκκενώτῃ ἀκόμη τὰς καρμδίνων των, μολονότι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ το κάμουν.

— Πρὸς τί;... εἶχεν εἰπῇ ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Ναί, ἂς οἰκονομήσωμεν τὰ πολυμορφία μας, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Εἰμπορεῖ ἀργότερα νὰ μετανοήσωμεν, ἂν κτύσωμεν ἐδῶ καὶ τὸ τελευταῖόν μας φυτόγιον!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Ὁ δούκας καὶ ἡ δούκισσα ἠθελαν νὰ γελάσουν λιγάκι μὲ τὸν Δὸν Κιχώτην, καὶ τὸν ἐκατάφεραν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ κάποιον Μάγον περίφημον, ποῦ τάχα ἐκατοικοῦσε μακριὰ πέντε χιλιάδες μίλλια...

Καὶ ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη σιδηρόδρομοι δὲν ὑπῆρχαν, τοῦ ἔφεραν ἓνα ξύλινο ἄλογο καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ταξειδεύῃ εἰς τὸν ἀέρα, σὺν τῷ ἀερόστατο. Μόλις ἐγύριζες μιὰ βίδα, ἀμέσως τὸ ξύλινον ἄλογον ἐπετοῦσε!

Τοῦ εἶπαν ἀκόμα ὅτι τρέχει τόσο γρήγορα, ὥστε ὅσοι το καθαλικεύουν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ σκεπάζουν τὸ πρόσωπο μ' ἓνα μανδύλη, γιὰ νὰ μὴ κουφαθοῦν ἀπὸ τὴ μεγάλη ὄρμη.

Ἐδесαν λοιπὸν τὰ μάτια τοῦ Δὸν Κιχώτη καὶ τοῦ Σάντσου μὲ μαντήλια, καὶ τοὺς ἐβαλαν νὰ καθαλικεύσουν.

Ὁ Σάντσος δὲν εἶνε πολὺ ἥρως· τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο εἰς τὸν ἀέρα δὲν του ἀρέσει καθόλου. Ὁ Φασουλάκης ὅμως, ποῦ δὲν τον τρομάζει τίποτε, γυρίζει ἀμέσως τὴ βίδα.

—Νά, σηκωθήκαμε ψηλά! λέγει εἰς τὸν ἱποκόμον του.

—Ἐγὼ δὲν το πιστεύω, ἀποκρίνεται ὁ Σάντσος· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐσαλέψαμε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι μας.

—Ἀνότητε Σάντσε! Μὰ δὲν αἰσθάνεσαι τὸν ἀέρα ποῦ μας σπρώχνει;... Καὶ τώρα δὲν αἰσθάνεσαι τὴ ζέστη τῶν φλογερῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τον πλησιάζομεν.

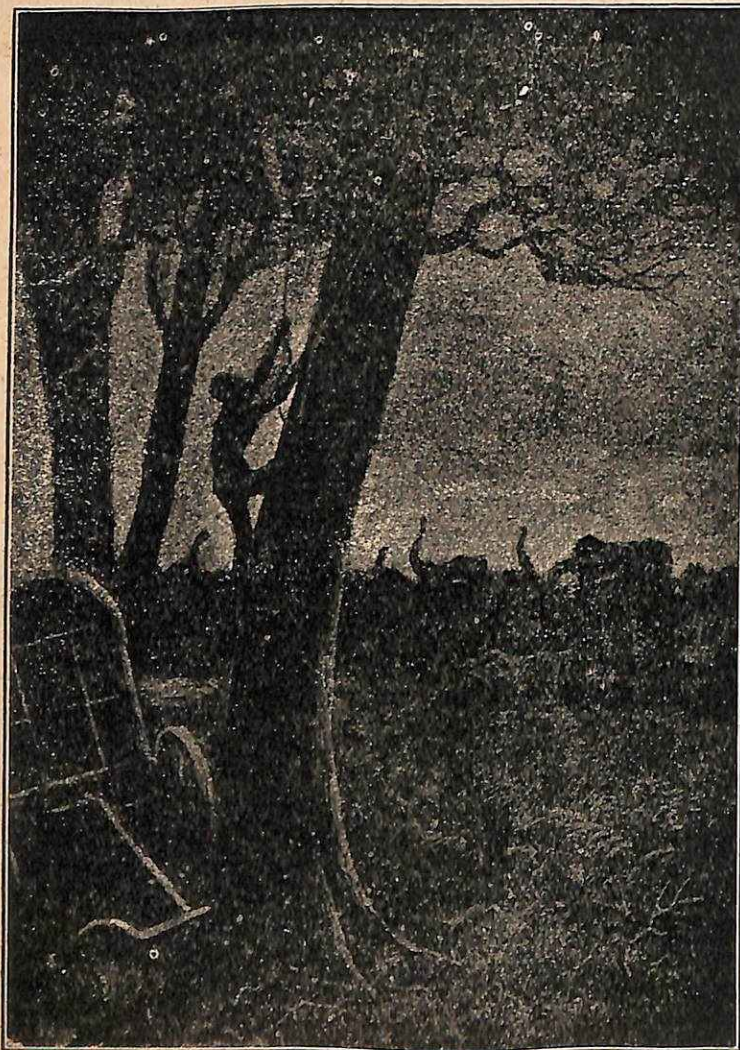
—Ἀλήθεια, λέγει ὁ Σάντσος· προτῆτερα αἰσθανόμουν ἓνα ἀέρα ψυχρὸ σὺν μπούζι, καὶ τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι θα ψηθῶ ἀπὸ τὴ ζέστη.

Καθόλου παράξενον· διότι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ πύργου, βαλμένοι ἐπίτηδες, ἄλλος μὲ φουσέρα, καὶ ἄλλος μὲ στουπιὰ ἀναμένα, ἔκαμναν τὴ ζέστη καὶ τὸ κρῦο.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ξύλινο ἄλογο δὲν ἐκουνήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ Φασουλάκης ὅμως εἶνε βεβαίωτος, ὅτι ἔκαμαν ἓνα μεγάλο-μεγάλο ταξεῖδι εἰς τὸν ἀέρα, γυρεύοντας τὸν περίφημον Μάγον!

[Συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

«Ἐρρίψαν τὴν ἄκραν τοῦ σάμποκ εἰς τὸν Λάγκαν, τὸν ὅποιον ἀνείλκυσαν εὐκολώτατα.» (Σελ. 68, στίλ. α'.)

Καὶ μόλις ἐκαθελίκευσαν ἓνα κλάδον ἔρριψαν τὴν ἄκραν τοῦ σάμποκ εἰς τὸν Λάγκαν, τὸν ὅποιον ἀνείλκυσαν εὐκολώτατα.

Ἡ ἀγέλη μόλις ἀπείχε τώρα τριακόσια μέτρα. Ἐντὸς δύο ἢ τριῶν λεπτῶν, θὰ κατέφθανεν εἰς τὸν γήλοφον.

—Ἐ, εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ Τζὼν Κόρτ τὸν φίλον του.

—Ἐτσι κ' ἐτσι, ἀπήντησεν ὁ Μάξ· τὸ πρᾶγμα εἶνε βέβαια ἀπρόοπτον, ἀλλ' ὄχι ἀκόμη ἐκπληκτικόν.

Εἰς μάτην ἠμύνθησαν διὰ τῶν ποδῶν, διὰ τῶν κεράτων· κατέπεσαν συντετριμμένα. Ἐξ ὅλων τῶν βοῶν τοῦ ἀμαξίου, εἰς μόνος ἀπέμεινε, ὁ ὅποιος, κατὰ δυστυχίαν, κατέφυγε κάτωθεν τῶν ταμαρινοδένδρων.

Ναί, κατὰ δυστυχίαν· διότι τὰ παχύδερμα τὸν κατεδίωξαν ἕως ἐκεῖ, καὶ ὅλα μαζὶ ἐσταμάτησαν ὡς ἐξ ἐνστίκτου. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα, τὸ δυστυχὲς μυρμηκαστικὸν μετεβλήθη εἰς ἄμορφον πολτὸν ὀσῶν καὶ κρεάτων, καταπατούμενον ὑπὸ τοὺς τυλώδεις πόδας τῶν ἐλεφάντων, μὲ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, τὸ κοράσιον ἐμεινεν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἄλλ' ὁ στρατηγός, ὁ ὁποῖος προσέδλεπεν αἰματηρὰς μάχας εἰς τὰ νότια τῆς Νατάλης, εὗρε μέσον νὰ τὴν ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν θετὴν τῆς οἰκογένειαν.

Τῇ ἐνεπιστεύθη ἐπιστολὴν δι' ἓνα Βόερ στρατηγὸν, ἐστρατοπεδευμένον οὐχὶ μακρὰν τοῦ Πάρδεκοπ.

Ἡ Γουίλελμίνα ἀνεχώρησεν.

Οὕτε τὸ ψῆχος τὴν ἐφόβει, οὕτε ἡ ζέστη. Τὴν νύκτα ἐκοιμάτο κάτω εἰς τὸ χῶμα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κάνυας καὶ τοῦ Μπαρμπή.

Τὴν ἡμέραν ἐτρέφετο μὲ ἀγρίου καρπὸς ἢ μὲ τὴν σάρκα πτηνῶν, τὰ ὅποια ἐφόρνευε καὶ τὰ ἐψημεν ἐπὶ τόπου μόνῃ τῆς.

Ἡ πληγὴ τῆς, πολὺ ἐλαφρὰ, εἶχε θεωρηθῇ ἐντελῶς.

Δὲν ἔχασεν οὐτε στιγμὴν, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἠμπόρεσε νὰ παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατηγοῦ τὸν μυστικὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον τῇ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὁ Ζουμπέρ.

Ἀφ' οὗ ἐξέπληρωσε τὸ καθήκον τῆς, ἡ μικρὰ ἀγγελιαφόρος ἡσθάνθη ζωὴν πόθον νὰ ἐπανιδῇ τὴν θείαν Παυλίαν καὶ τὴν Λενέτταν, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ριθῇ εἰς τὴν μάχην.

Τέσσαρες λεῖψαι μόλις τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ.

Ἀλλῶς τε τῆς ἐτελείωσαν τὰ φυσίγια... καὶ τὰ φορέματά τῆς μόλις ἐκρατοῦσαν.

★

Ἐφθασεν εἰς τὸ Ζοννενστράλε, περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου.

Ἡ αὐλὴ ἦτο ἐρμος.

Ἡ Γουίλελμίνα ὑπώπτευσε κάποιον δυστύχημα.

Πραγματικῶς, μεγάλη λύπη τὴν ἐπερίμενεν: Ἡ θεία Παυλίνα εἶχεν ἀναχωρήσῃ.

Ὡς γενναία ποῦ ἦτο, εἶχε καταταχθῇ εἰς τὰς νοσοκόμους, αἱ ὁποῖαι ἠκολούθουν τὸ στρατεῦμα. Καὶ μαζί τῆς εἶχαν ἀναχωρήσῃ ἡ Διάνα καὶ τὰ δίδυμα.

Ἀν καὶ μόλις δωδεκαετής, ὁ Χανς καὶ ἡ Ἐλζα ἦσαν ἀρκετὰ ζωηροὶ καὶ φιλοπόλεμοι. Ὡστε νὰ μέινουν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῆς Μίς Φλώρυ. Δι' αὐτὸ ἡ οἰκοδέσποινα ἐπροτίμησε νὰ τοὺς συμπαρὰλάβῃ καὶ νὰ διέλθῃ μαζί τῶν τὰς περιπετειῶς τοῦ πολέμου.

Πρὸς μεγάλην τοῦ λύπην, ὁ Γκὺ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ, ἐννοῶν πόσῃ τῷ εἶχεν ἐμπιστοσύνην ἡ θεία του, ἀφ' οὗ εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύετο τὴν φύλαξιν τῶν παιδιῶν.

Ἄλλ' ὁποία θυσία! Μόνον ἡ ἰδέα τῆς εὐθύνης τοῦ ἐμετρίαζεν ὀλίγον τὴν πικρίαν τῆς ἀδρανείας του.

Μὲ τὴν Μίς καὶ μὲ τὸν Μπαμποῦ, εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν τῆς Εἰρηνοῦλας καὶ τῆς Λενέττας. Ἐν τούτοις οὐδεὶς κίνδυνος εἰσβολῆς ἤπειλε πρὸς τὸ παρὸν τὸ Πάρδεκοπ.

Καταλυπημένη, ἡ Γουίλελμίνα ἀνῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν τῆς δωμάτιον, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς.

Ἐν δὲ ἐξήρχετο, συνήντησε τὸν Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος ἐβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ, κλαίων συγχρόνως καὶ γελῶν.

Ὅχι! ὀλιγώτερον συγκινημένη, ἡ Γουίλελμίνα ἐθλίψε τρυφερῶς τὰς τραχείας χεῖρας τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ.

Ἐπειτα, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τῷ διηγήθη πῶς ἐπέρασεν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν.

— Θὰ μέινετε τώρα, κυρία; ἡρώτησεν ὁ μαῦρος, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ Γουίλελμίνα τὴν διήγησίν τῆς.

Ἐκείνη ἐνεύσεν ἀρνητικῶς. Τὸ μείδιμα τοῦ μαῦρου ἐξηλείφθη καὶ τὸ παχὺ τοῦ χεῖλος ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ὥς παιδίου τὸ ὁποῖον ἐτοιμάζεται νὰ κλάυσῃ.

— Μοῦ ὠρλίσθη νὰ μὴ κάμῃς βῆμα ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇς, εἶπεν ἡ Γουίλελμίνα.

— Ὁρκίσθηκα! ἀπεκρίθη ὁ Κάφρος. Ἐπειτα, σκύψας εἰς τὸ αὐτὸ τῆς Γουίλελμίνας, τῆς ἐδειξεν ἓνα χαρτὶ ἐπιμελῶς διπλωμένον, καὶ τῇ εἶπε:

— Νὰ τί βρήκα σήμερὰ τὸ πρωῒ, ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Εἶνε γράμμα...

Ἡθελαν νὰ το δεῖξω τῆς Ἀγγιλίδας... μὰ ἀφ' οὗ ἤλθατε, καλλίτερα νὰ το ἰδῇτε σεῖς... χθὲς ἴσα ἴσα εἶδα τὸν Σελέσκο ποῦ ἐτριγύριζε ἀπὸ δ' ὁδοῦ, γιὰ κακὸ βέβαια... Ἐσέρετε, ἐφυγε μὲ τὸν Ζαφουράνην τὴν ἴδια μέρα ποῦ φύγατε καὶ σεῖς, κυρία...

Ἡ Γουίλελμίνα ἐπῆρε τὸ χαρτὶ.

Ὁ Γκὺ ἤρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐξ ἐνστικτοῦ, ἡ Γουίλελμίνα ἐκρυψε τὸ χαρτὶ εἰς τὴν τσέπην τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΟΠΟΥ Η ΓΟΥΙΛΕΛΜΙΝΑ ΕΚΠΛΗΣΣΕΤΑΙ

—Θὰ ἐξέλθῃς μὲ τὸν Γκὺ, Εἰρηνοῦλα;

—Ναί, Μίς. Ἐγὼ ὁκτῶ ἡμέρες νὰ βγάλω τὸ πόδι μου ἐξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τοῦ περιπάτου, τῆς κινήσεως. Αὐτὸ τὸ κυνῆγι θὰ με ὠφελήσῃ πολὺ.

—Πήγαινε, ψυχὴ μου, ἀλλὰ νὰ εἶσαι φρόνιμη...

—Μήπως δὲν εἶμαι πάντοτε φρόνιμη!

Ἡ Μίς ἐστέναξεν. Ἦτο ἡ μόνη διαμαρτυρία, τὴν ὁποίαν ἐτολμοῦσε νὰ κάμῃ.

—Δὲν θὰ ἐκτεθῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρηνοῦλα, διότι δὲν θὰ λάβω μέρος εἰς τὸ κυνῆγι, τὸ ὁποῖον ἀποστρέφομαι. Ὁ πρωῒνος περίπατος ὅμως μὲ τὸ ὠραῖον

μου ἀλογάκι μου ἀρέσει. Ἐπειτα, τὸ μεσημέρι, θὰ κοιμηθῶ ὠραϊότατα κάτω ἀπὸ τὴν σκιάδα, ποῦ θὰ μου φτειάσῃ ὁ Μπαμποῦ...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ ἐγένετο τὴν πέμπτην πρωῒν ὥραν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεως τῆς Γουίλελμίνας.

Ἡ Εἰρηνοῦλα εἶνε ἐτοιμη, ἔστ' ὅτε.

Ὁ Γκὺ καὶ ὁ Μπαμποῦ θὰ περάσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ ἐφοδιάσουν τὴν ἐπαυλὴν μὲ κυνῆγιον, διότι ὁ κύριος Ρίσικ, μὲ τὴν πατριωτικὴν του ἀφιλοκέρδειαν, ἐξαπέστειλε τοὺς πολυπληθεῖς του βόας εἰς τὴν Πρετωρίαν, εἰς τὸ Γιοχανεσδουργον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, διὰ νὰ διανεμηθῶν ἐκεῖ κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατεύματος, οὕτως ὥστε εἰς τὸ Ζοννενστράλε δὲν ἔμενον ζῶν οὐτε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας.

Διὰ τοῦ κινήματος τούτου κατεστρέφετο σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν, διότι τὰ κτήνη ἀπετέλουν τὴν κυριωτέραν αὐτοῦ πρόσοδον.

Ἄλλ' ἂν τὸ Τράνσβααλ ἐθριάμβευεν, ἡ θυσία θὰ τῷ ἐφαίνετο ἐλαχίστη μετὰ τὴν νίκην. Ἀγοραζόμενοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νέοι βόες θὰ ἐπλημύρουν πάλιν τὰς ἀπείραντους νομάς. Ἄλλ' ἂν ἡ χώρα ἐνικάτο εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Ζοννενστράλε τί τα ἤθελε πλέον τὰ πλοῦτη;

Πτωχὸς θὰ το ἐγκατέλειπε, θὰ ἐφευγε μακρὰν τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγένετο ἀγγλικόν, καὶ θὰ ἐπήγαγε νὰ ἐγκατασταθῇ ἄλλου.

Λοιπὸν, ὁ Γκὺ καὶ ὁ Μπαμποῦ θὰ ὑπάγουν νὰ κυνήγουν.

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἀπεφάσισε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, καὶ θὰ τοὺς συνοδεύσῃ.

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλο ἐξαφνικόν: Ἡ Λενέττα, ἡ ὁποία ἐσηκώθη ἤδη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, θέλει καὶ καλὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἐξαδέλφη τῆς.

Μὲ ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις τῆς Μίς Φλώρυ καὶ τῆς Εἰρήνης, ἡ μικροῦλα ἐπιμένει. Νὰ ποῦ ἐντύθηκε κηλὸν. Ἄ, μὴ νομίζετε ὅτι θὰ ὑποχωρήσῃ. Ὡς Βοεροπούλα ποῦ εἶνε, ἔχει καὶ αὐτὴ θέλησιν.

— Ἀφ' οὗ ἡ Εἰρηνοῦλα θὰ πάγῃ κυνῆγι, γιὰτὶ νὰ μὴν πάγῃ καὶ ἡ Λενέττα;

— Μὰ ἡ Λενέττα εἶνε μικρὴ ἀκόμη.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι μὴπως πέρτω ποτέ, ὅταν ὁ Μπαμποῦ μὲ καθίζῃ ἐμπρὸς τοῦ, ἔστ' ὅτε μεγάλο του ἄλογο;

— Μὰ θὰ κουρασθῇ...

— Ἀφ' οὗ δὲν θὰ κουρασθῇ ἡ Εἰρηνοῦλα, πῶς θὰ κουρασθῇ ἡ Λενέττα;

— Μὰ θὰ νυστάξῃ...

— Δὲν πειράζει; κοιμάται μαζί μὲ τὴν Εἰρηνοῦλα, ἔστιν εὐμορφὴ καλυδούλα, ποῦ θὰ τῆς φτειάσῃ ὁ Μπαμποῦ μὲ φύλλα.

— Μὰ θὰ κρυώσῃ...

— Πῶς θὰ κρυώσῃ; Καὶ ἡ γουνίστα ποῦ θὰ πάρῃ μαζί τῆς;

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ. Αὐ-

τὴ, ἡ τόσο ἐπιμονὴ, δὲν ἀνέχεται τὴν ἐπιμονὴν τῆς Λενέττας, ἡ ὁποία κινδυνεύει νὰ νικηθῇ, διότι ἡ Εἰρηνοῦλα παραφωνάζει.

Ἄλλ' ἴσα-ἴσα αἱ φωναὶ τῆς Εἰρηνοῦλας σῶζουν τὴν Λενέτταν.

Ὁ Γκὺ τρέχει νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Κουμῶν τὴν ζώνην του μὲ τὰ φυσίγια.

Βλέπει τὴν Λενέτταν κατακόκκινην ὥς ἀστακὸν βρασμένον, τὴν Εἰρηνοῦλαν νὰ κτυπᾷ τὸ πόδι τῆς, τὴν Μίς Φλώρυ νὰ προσπαθῇ ματαίως νὰ τὰς συμβιάσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ... «ΖΗΛΟΣ»

Διηγούνται, ὅτι ὁ Πρόεδρος Ρούβελετ τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν ἦτο παῖδιον, ἐστάθη μίαν ἡμέραν ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν τῆς γειτονίας του, καὶ παρετήρει περιέργως τὸ ἐσωτερικόν.

— Δὲν ἐμβαίνεις μέσα; τοῦ λέγει ὁ νεωκόρος.

— Εὐχαριστῶ... ξέρω τί ἔχεις ἐκεῖ μέσα! ἀπαντᾷ τὸ παῖδιον.

Καὶ ἐφυγε τρέχον πρὸς τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν διηγήθη τὴν σκηνήν.

— Μὰ τί ἐφοβήθη; τὸν ἡρώτησεν ἡ Κυρία Ρούβελετ.

— Νὰ, ἐφοβήθηκα μὴ βγῇ ὁ Ζήλος.

— Ποιὸς Ζήλος; τί ἐννοεῖς;

— Νά, καλέ, ἐκεῖνον τὸ θηρίον, ποῦ ἔλεγε τὴν Κυριακὴν αὐτὸς ποῦ διάβαζε τὸ Ψαλτήρι.

Ἐρρηνήθη τὸ ψαλτήριον, καὶ μετὰ πολὺν κόπον, ἡ λέξις Ζήλος εὗρεθῇ εἰς τὴν φράσιν: «Ὁ Ζήλος τοῦ οἴκου σου κατ' ἐφ' ἑαυτὸν».

Τοῦτο εἶχεν ἀκούσῃ ὁ μικρὸς Ρούβελετ; καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ζήλος εἶνε θηρίον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς τὴν Ἑκκλησίαν καὶ... τρώγει τὰ παιδιὰ!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πρόσεξε, Γεωργάκη. Βλέπεις αὐτὸ τὸ κοτοπούλι; Ἡ καλλιτέρας μερίδες εἶνε διὰ τοὺς προσκεκλημένους. Ὅταν λοιπὸν ἔτ' ὀρεξῇς, ἐρωτήσω: τί σου ἀρέσει καλλίτερα; τὸ θὰ μου ἀπαντήσῃς;

—Ὡ, λίγα πουπουλάκια, μαρά!

Τὸ λευκὸν Κρῖνον γράφει πρὸς μίαν τοῦ φίλου:

«Ἀγαπητὴ μου Ἑλένη...»

Καὶ ἡ μητέρα των, ἡ ὁποία το βλέπει, τοῦ λέγει:

—Μπα! δὲν ντρέπεσαι; μὲ μικρὸν ἔφιλον γράφεις τὸ Ἑλένη;

—Μὰ, ἐννοεῖς, ἡ Ἑλένη εἶνε πολὺ μικρὴ! ἀπαντᾷ τὸ λευκὸν Κρῖνον.

Ἐκείνη ὑπὸ τῆς Ἀμαυλίδος

Ἐκείνη ὑπὸ τῆς Πιερριέτς Ταξιδιωτῆδος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ἐσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 13 Μαρτίου 1902.

Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὁριστικῶς ἡ τελευταία, διότι εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθῶν τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Ἀώρων τοῦ ἐσπαθώματος.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζω ἀπὸ σήμερον, «Τὸ ναυάγιον τοῦ Καπετάν-Νικόλα», εἶνε ἀπὸ τὸν προσεχῶς ἐκδιδόμενον εἰκονογραφημένον τόμον τοῦ κ. Ἀρ. Κουρτίδου, ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ στολίσουν τὴν βιβλιοθήκην των μὲ τὸ ὠραῖον αὐτὸ βιβλίον. Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης (Διμήλιος Εἰκαρμένος) εἶνε ὅχι μόνον εἰς τὸν διαπρεπείων μας λόγων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀκρίτος: τῶν παιδικῶν μας συγγραμμάτων. Κανεὶς δὲν εἰμφορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ αὐτὸν κατὰ τὴν γάρην καὶ τὴν τρυφερότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποτείνεται πρὸς τὴν παιδικὴν ψυχὴν. Τὰ διηγήματά του κινεῖν πολὺ τὸ ἐνδ' ἀρέσων: τέρπουν, συγκινεῖν, ἐνθουσιάζουν, καὶ συγχρόνως ἐμμετρεῖν εἰς τὴν ἀπαλὴν καρδίαν τὰ ευγενέστερα αἰσθήματα.

Ἡ πρώτη ἐκδοσις τῶν «Παιδικῶν Διηγημάτων» ἐξηγλήθη πρὸ πολλοῦ ἡ σήμερον ἀναγγελλομένη εἶνε ἡ δευτέρα! ἔχει δὲ τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι κοσμεῖται ἀπὸ πλῆθος ὠραίων εἰκόνων, τὰς ὁποίας ἐφιλοτέχνησεν ἡ διαπρεπὴς Ἑλληνικὴ καλλιτέχνης Θάλεια Φλωρᾶ.

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἀπὸ 200 σελίδας, μὲ 30 εἰκόνας, καὶ τιμᾶται φρ. 2,50. Τὸ ἐκδίδει τὸ Βιβλιωπωλεῖον τῆς Ἑστίας. Σὰς τὸ συνιστῶ θερμῶς.

Κάμνει ἓνα μικρὸν λάθος Πέτρα Σκανδάλου. Τὸ κοτοπούλι τοῦ κ. Φαίδωνος δὲν εἶνε ἐγγονή, ἀλλὰ διαγγονή τῆς Παγιάς τῆς Διαπλάσεως. Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω τώρα διὰ τὴν ὠραίαν, τὴν ἀδραν, τὴν ἀφρώδη σκουρίσαν, ποῦ εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ τῆς στείλῃς; Σωστὸν καλλιτέχνημα καὶ δι' αὐτὸ σε συγχαίρω. Ἀφ' οὗ μ' ἐρωτᾷς, μᾶτε δι' αὐτὴν ἡ ἀγαπητὴ μας Μέλλουσα Καλλιτέχνις τῆς ἑσχάρσε μίαν ὠραίαν πεκτικὴν κουβερτίσαν, πολυτελεστάτην, καὶ δὺ τραχηλιᾶς κεντητές, θαύμα καλαισθησίας καὶ κομψότητος. Ἀλλὰ σημείωσε, ὅτι ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις ἔγινε πλέον... παρῶσα.

Τὴν ἀτυχία, φίλε μου Πατριώτη Αἰμ. Γεωργίου! Κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις δὲν εἶνε ἐλεύθερον, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου στείλῃς ἄλλα πρὸς ἐκλογὴν.

Ἀδίκᾳ ἔκαμες ὅλον αὐτὸν τὸν κόπον. Ἐρρωθὲς Σταυρὲ. Καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἀνέγνωσες μὲ προσοχὴν τὸν «Ὁδὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» καὶ δὲν ἔμαθες τὰ δικαιώματά σου. Ποιήματα καὶ διηγήματα συνδρομητῶν, δὲν δημοσιεύονται Πνευματικᾶς Ἀσκήσεως δέχομαι μόνον ὅταν προκηρυσσέται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός. (τώρα παρῆλθεν ἡ προθεσμία) ὥστε ἀπὸ δια δὲ μοῦ ἔστειλεις, ὅθ' δημοσιεύσω μόνον ἐν τῷ δύο Παδικῶν Πνεύματι. Ἐν τούτοις σε συγχαίρω διὰ τὴν φιλοεργίαν σου.

Θὶ ἡρώτασε, ἐλπίζω, Μυστηριώδης Φύσις, διότι ἀμέσως σου ἐξανάστειλα τὸ 1ον φύλλον. Ὁρατὰ τὰ φύλλα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξευτέρωσε νὰ μὰς εἰπῇ τὴν γνώμην του. Ἡ «Διάπλασις» ζῇ, ἀγαπᾶται καὶ ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸν τῆς ἐπὶ εἰκοσιετασάρ' ἔτη μὲ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, ὥστε δὲν θὰ ἔκαμνε βέβαια τὴν ἀνοήσιαν νὰ το ἀλλάξῃ.

Ἐγὼ, Μικρὰ Βιολίστρια, ποῦ μου γράσεις μὲ τὴν προσοχὴν, διὰ νὰ γίνωμαι εὐαγάνωστα τὰ γράμματά σου. Καὶ τὸ χαρὶ τῆς ἐπιστολῆς σου τί κομψόν! Ἐγὼ.

Σοῦ ἔστειλα, Ἱπποδάμεια Παπαδοπούλου, τὰ φυλλάδια ποῦ σου ἔλειπαν. Ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, νομίζω καὶ ἐγὼ ὅτι καὶ τέτοιον θὰ γίνῃ ἄλλ' ἀργότερα, διότι ὅσον μεγαλύνει τὸ ποσόν, τόσο καλλίτερα.

Φιλόπατρις Ἰδὲ [ΕΕ], πολὺ μου ἤρρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ τὸ ποιηματάκι, καὶ ἡ εἰκονίτις, καὶ ὅλα. Σοῦ εὐχέμαι νὰ μὴ ἀρρωστήσῃς πλέον. ἀφ' οὗ ἄλλως τε τὴν εὐχαριστήσῃς τῆς συντροφίᾳς μου, — τί φιλοφρονεῖς ἐπιστολή! — τὴν ἔχεις καὶ ὅταν εἶσαι καλά.

Φίλε μου Δ. Α., θὰ εἶδες βέβαια εἰς τὸ 6ον φυλλάδιον, ὅτι σοῦ ἐνέκρινον τὸ ψευδώνυμον Κανιστῆς «Ἡλίου» ὥστε ὁ Ἀνατέλλων Ἀστήρ ἦτο δι' ἄλλον, (ἀφ' οὗ εἶδες ἀρχικὰ Ν. Σ. πῶς ὑπέβη

Φύσε ἀσπάζεται τὴν Χλόην τοῦ Κηρισσοῦ — τὸ Κῆμα τῆς Παλιρροίας ἀσπάζεται τὸ Χαλκιδάϊκο Κουκλάκι — ἡ Μικρὰ Βιολίστρια ἀσπάζεται τὴν Καρδερίαν καὶ τὴν Δεσποινίδα Παρακράτησιν — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Κλάδου Μυροίτης προσταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν — ἡ Σιωπηλὴ Νδὲ εὐχεται εἰς τὴν Μυστικὴν Φωνὴν εὐτυχίαν καὶ ἀνέμελον τὸν βίον — τὸ Ἄρθος τῆς Κερκύρας ἀσπάζεται τὸ Στραβόδουλο — ὁ Πελλίος Ἰωαννίδης ἐρωτᾷ τὸν Ἀν. Κανάκη ἂν ἔχη ψευδώνυμον.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν'ἀνταλλάξουν: ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλης μετὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος — ἡ Μαργαριτοφόρος μετὰ τὸν Γυμνάσιον Χίου, Τραγιάσκην καὶ Ὁ νεοεισπύλον Ψυχὴν — τὸ Μολὼν Λαβὲ μετὰ τὸ Ζιζάνιον Σχολεῖον, Ζιζάνιον Ἀρσακείου καὶ Κεντρί — ἡ Ἀριστοκρατὶς Ρουμανίας μετὰ τὴν Περίλυπον Κερκυραίαν, Ἰδαρικὴν Γλυκῆτα (τὴν ἱπποὶν ἰσπάζεται) καὶ Νεράϊδαν τῶν Σπετσιῶν — ἡ Μόνωσις μετὰ τὴν Ζουλέϊσκην, Δερουχέτην καὶ Ἀμαρυλλίδα (μετὰ τὸ ὄνοματ' αὐτῆς) ὁ Κουασιμόδος μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάτης, Μαργαριτοφόρον καὶ Μικρὸν Βεδουίαν — ἡ Ροδοστεφανωμένη Ἀροῖς μετὰ τὸν Κάλυκα Ρόδου — ὁ Ἑλπιδοφόρος μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν τῆς Κρανίτης — ἡ Μελιχρὰ Ἀχίς μετὰ τὸν Μαλιαχὸν Κόλπον — ὁ Νέμος μετὰ τὸν Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου, Αἰ-λάφ τῶν Πατριῶν καὶ Ἀμαρυλλίδα — ἡ Τυφλομυρία μετὰ τὸ Ἄρθος τοῦ Μαΐου, Εὐδοκίαν Ἄρθος καὶ Ἄρθος τῆς Ἀρετῆς (μετὰ τὸ ὄνοματ' αὐτῆς) — ἡ Ἀμαρυλλίς μετὰ τὴν Παριουρίαν, Μαύρην Προσωπιδιοφόρον καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάτης (εἰ δυνατόν μετὰ τὸ ὄνοματ' αὐτῆς) — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὴν Γαλατὴν Ἑλληνοπούλιν, Σκλήρον Βράχον καὶ Ἀνέλιπτον Χαράν — ἡ Δεσποινὶς Παρακράτησις μετὰ τὸν Κρητικὸν Κάστανον, Μικρὸν Βιολίστριαν καὶ Τσιγγαρέλλαν — ὁ Μιθριδάτης μετὰ τὴν Ἑλληνοπούλιν, Σκλήρον Βράχον καὶ Ἑλπίδα Μαυρομύτην — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μετὰ τὸν Ἀνελίδον τοῦ Βασιλέως, Περιζήτητον καὶ Ξετινυμένον Σιτωπέα — ὁ Ὁβελίκοις τῆς Κλεοπάρας μετὰ τὸν Σοφὸν Πιττακὸν καὶ Ἑσμεράλδαν (εἰ δυνατόν μετὰ τὸ ὄνοματ' αὐτῆς) — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μετὰ τὴν Γαλατὴν Ἑλληνοπούλιν, Ἀταβύριον Ρόδου καὶ Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (ἂν θέλουν μετὰ τὸ ὄνοματ' αὐτῆς) — τὸ Ἄρθος τῆς Κερκύρας μετὰ τὴν Ἑλπίδα καὶ Ἀδραν τῆς Κερκύρας (μετὰ τὸ ὄνοματ' αὐτῆς) — τὸ Μή μου-ἀπτον μετὰ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον — ὁ Τροβαδοφόρος μετὰ τὸν Κρητικὸν Κάστανον, Ἀδραν τῆς Κερκύρας (μετὰ τὸ ὄνοματ' αὐτῆς) καὶ Δελαμούλ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀγγελοῦ Ἀγγελοῦ. Μαῦρον Σύννεφο πραγματικῶς, μὲν ἄνθρωπος τὸν φάκελον, τὸ περὶ τὸν νῆ ἐπέταξε. Χρυσόπτερον Ἀλκυονίδα (δὲν πταῖα ἐγὼ ἄλλοτε νὰ μου γράψῃ, ἂν πληροφώρα σου χωριστὰ καὶ καθαρά) Ὁνειροπόλον Ψυχὴν, Βραχύλορον, (τιφόντι, ὅς τοπογραφικὸν λάθος τὸ Ἰ ἀντὶ τοῦ Εἰ σου ἔξανα-εἰλα τὸ 4ον φύλλον.) Ἀνδρείαν Σουλιάδα (εὐγὲ διὰ τὰς προόδους σου, ἀργότερα ἢ Μάρθῃ θὰ σὰς διηγήσῃ τὴν «Κυριαν Προμπίαν» ὥστε δὲν πρέπει νὰ παρκαπο-νῇσαι ὅτι μόνον γι' ἀγορία ὀμιλεῖς) Κόκκειον Ἀσμα, Κωπηλάτιδα Κόθρον (ἂν εἰς τὰς λύσεις διαγωνίζεσαι ὁ ἀδελφός σου, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν ἕξον Διαγωνισμόν μετὰ 25-50 τετράδια εἰμφορεῖς νὰ σχηματίσῃς ἐν Δευκωμῃ, το ὅποιον δίδει εἰς τὸν Βιβλιοδέτην σου καὶ σοὺ το δίνει ὅπως θέλεις) Ἐπιμελὴ Μαθητρίαν (ἂν, πῶς ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶσαι ἐδῶ διὰ νὰ ἐργασαι νὰ βλέπῃς τὸ κοριτσάκι, ποὺ μας ἔφεραν τὰ λελέκια!...) Κλάδον Μυροίτης, Παιδικὴν Χαράν (ἔστειλε) Νέον Ναύτην, ([Ε])

διὰ τὴν ὥρῃαν ἐπιστολήν, πόσον χαίρω ποὺ ἐγίνεαι καλὰ! ἡ συνδρομὴ σου ἐλήφθη ἐγκαίρως καὶ σοὺ εἶχε πτελῇ τὴν ἀπόκρισίν σου, μετὰ ἀριθμὸν 1849. πῶς δὲν τὴν ἔλαδες;) Μεταξοσκώληκα (τὴ νὰ σου ἀπαντήσω διὰ τὰς λύσεις; δὲν ἀπαντῶ ποτέ, ἂν τὰς στέλλῃς γραμμένας εἰς τὸν ἰδιαιτέρον χάρτην τῶν λύσεων, ὅς ἴδῃς τὸ νόμα σου εἰς τὴν Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Ἄρθος τῆς Κερκύρας ([Ε]) διὰ τὴν ὥρῃαν ἐπιστολήν, αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) Μέλλοντα Δόκιμον (δὲν εἰμφορῶ νὰ σου εἰπῶ, διότι τὰ ψευδώνυμα εἶνε μυστικά) Μικρὸν Ἰθακήσιον (ἔστειλε ὅ,τι ἐζήτησες) Ρουμेलιώτικο Σταφύλι, Κωνσταντίνον Σαρκοπούλον (πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, εἴθε τὸ ὄνειρόν σου νὰ πραγματοποιηθῇ) Κρητικὸν Κάστανον ([ΕΕ]) διὰ τὴν ὥρῃαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ὅχι, διότι δὲν ἦτο ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, ἀλλ' ἀνανέωσις.) Εὐφροῦ Βλάκα, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Ἀδραν τοῦ Πηλίου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20' Ἀπριλίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἱερῇ μας εἰς φανήλους, ὅν ἵναστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

85. Λεξιγραφίος.

Τὰ δύο εἶνε ἑστὴν ἀρχὴ
Καὶ εἰς τὸ τέλος νῆσος.
Τὸ σύνολόν μου δὲ θεός,
Ποῦ δὲν εὐρίσκεις ἴσως.

Ἑστία ὑπο τοῦ Γεωργίου Α. Δισκογιάννου

86. Συλλαβογραφίος.

Ἐνα φθόγγον μουσικῇ, μ' ἑνα ζῶον ἐνωμένον
Γράφεις;... Σβῶσε το εὐθύ, διότι εἶνε λαν-
[θασμένον

Ἑστία ὑπο τοῦ Οἰδίου τοῦ Τυφάννου

87. Στοιχειογραφίος.

Εἶμαι, φίλε, μετὰ τὸ σῖγμα, πόλιν τίς ἡρώκῃ;
Ἄν ἔτῃ θείαι του φῖ βλάτῃ, ἄσος θὰ σχηματισθῇ.
Ἑστία ὑπο τῆς Μαρίας τοῦ Κιρέπου

88. Ἀστὴρ.

Νάντικτασταθοῦν οἱ ἀστὲ-
ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
τως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται:
καθέτως ἀρχαῖοι συγγρα-
φεῖς ὀριζοντίως πολεμι-
στὴς ἐν Τροίᾳ διαγωνίως
δὲ κύκλωφ καὶ βασιλεὺς
τῆς Μακεδονίας.

Ἑστία ὑπο τῆς Μεσοποταμίτιδας

89. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάσημον Ρωμαῖον.
+ * * * * = Μέρος τοῦ πλοίου
+ * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * * = Ρωμαῖοι Ἀυτοκράτορες.
+ * * * * = Νεαρόν τετράποδον.
+ * * * * = Ἰχθὺς περιέρχων.

Ἑστία ὑπο τοῦ Νέμου

90. Κρυπτογραφίος.

1 2 3 4 5 6 7 5 6 8 9 = Πηνόν.
2 3 7 5 9 = Γένος.
3 8 4 8 9 = Ἄνθος.
4 5 9 4 3 8 9 = Ὀργανικόν.
5 6 7 = Ἀριθμητικόν.
6 9 2 = Ἐπὶ ῥημα.
7 5 3 3 2 6 = Πόλις.
8 9 8 7 = Ζῶον.
9 2 3 4 8 7 = Ἀρωματικόν.

Ἑστία ὑπο τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

91. Πρόβλημα.

Ἀγοράσας τις ροδάκινα, ἤλθῃς νὰ δώσῃ
ἀπὸ τέσσαρα εἰς ἕκαστον τέκνον του, ἀλλὰ τῷ

ἔλειπαν δύο ροδάκινα. Τότε ἔδωκεν ἀπὸ τρία, καὶ τῷ ἐπέλειπεν ἕξ. Πόσα ροδάκινα καὶ πόσα τέκνα εἶχεν;

Ἑστία ὑπο τοῦ Ἀσπρὸ Ποντικίου

92. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὐρεθῇ πέντε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δευ-
τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, νὰποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἑστία ὑπο τῆς Κόρης τοῦ Στυμῶντος

93. Ἑλληνοσύμφωνον

ο-ε-ου-αυ-η-αι-ο-ου-η-ο-ου-α-ι-α-ε-υ-η

Ἑστία ὑπο τοῦ Τυφίου

94. Γρίφος.

τις τις
Ο 20/8 σοφ
τις τις

Ἑστία ὑπο τῆς Μαρίας τοῦ Εἰρέπου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλων 80, 51-52

542. Κροκόδειλος (κρόκος, δειλός.) — 543. Γά-
τος-Λάτις. — 544. Τσάρος-Ταρσός. — 545. Ἐσ-
σεται ἡμαρ δε' ἂν ποτ' ὁλόγη Ἰλιος ἱρή — καὶ.
Πρίλμης καὶ λαὸς ἐυμμελίω Πριάμοιο.

546. ΠΥΘΙΑ	547. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ
ΘΑΟΣ	Τ
ΡΟΔΟΣ	Ο
ΚΘΝΩΝ	Ε
ΣΑΥΡΑ	Υ
	Ρ
	Α
	Ο
	Π
	Α
	Σ

548. Τῷ ἔδωσαν νὰ πολυ. Ι
πλασίστη τὸ 36 μετὰ τὸ 13. Ο
— 549-554. Τῇ ἀνταλ- Σ
λαγῇ διὰ τοῦ Ν σχημα-
τίζονται: Αἶνος, κόνης, ραῖς, ἀντί, νέος, νό-
ημα. — 555. Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίχ' το 'εὐ-
γυλὸ. — 556 Φοβῶ τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς
ὥτι. — 5 7. Φίλοι παιδεύαν.

558. Γ'γα: (γῆ, γὰ, γ.) — 559. Ἄνθος: (ἂν.
θῶς) — 560. Ἐποψ — Ἐπος.

561. ΤΙΣ (κρατύουσι Τά.) 562. Κ
ΙΑΗ (ἸΑΙς...) ΕΙΣ
ΣΗΣ (φονεύς ΗΣ) ΘΕΜΙΣ
ΑΙΣΩΠΟΣ

563. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος. ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ

— 564 Ράβδος ἐν γωνία,
ἄρα βρέχει. — 565. (Καταργεῖται ἕνεκα τυπο-
γραφικοῦ λάθους — τοῦς ἀντὶ τοῦς. — καθιστῶν-
τος τὴν λύσιν ἀδύνατον.) — 566. ΑΗΔΩΝ (Ρο-
δᾶνός γ' ἦν, κάδος, Εὐρώτας, ΔαΝία) — 567.
Ἀπὸ Αὐγούστο γεμῶνα, κ' ἀπὸ Μάρτη κα-
λοκαίρι. — 568. Μὴ ἔσο ἀπρόσεκτος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λίστις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λίξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Παρακαλῶ θερμῶς πάντας τοὺς ἀνταλλάσσοντας
μετ' ἐμοῦ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελ-
τάρια, νὰ γράψωιν εὐκρινῶς τὴν διεύθυν-
σιν των τοῦς δὲ μὴ λαμβάνοντας δελτάρια ἰδι-
κὸν μου ἔνεκεν ἀπώλειᾳ αὐτοῦ, νὰ με εἰδοποι-
ῶσιν ὅπως τοῖς στέλλω νέον τοιοῦτον. — Εὐάγγελ-
ος Μ. Μιχαηλτσάκος, εἰς Πειραιᾶ. (B-16)

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω δελτάρια ὅλων τῶν πό-
λεων. Ἀπάντησις βιβλία. — D Politaridis,
rue Bardisi, 1, Alexandrie (Egypte) (B-17)